

Sprawa T-47/02

Manfred Danzer i Hannelore Danzer przeciwko Radzie Unii Europejskiej

Prawo spółek — Dyrektywy 68/151/EWG i 78/660/EWG — Ogłaszanie rocznych sprawozdań finansowych — Ochrona tajemnicy handlowej — Naruszenie praw podstawowych — Podstawa prawna — Skarga o odszkodowanie — Niedopuszczalność

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 21 czerwca 2006 r. . . . II - 1782

Streszczenie wyroku

1. *Skarga o odszkodowanie — Autonomia w stosunku do skargi o stwierdzenie nieważności (art. 235 WE i art. 288 akapit drugi WE)*
2. *Pytania prejudycjalne — Wystąpienie do Trybunału — Zakwestionowanie ważności aktu wspólnotowego przed sądem krajowym (art. 234 akapit trzeci WE)*

3. *Odpowiedzialność pozaumowna — Przesłanki*

(art. 288 akapit drugi WE; dyrektywy Rady 68/151, art. 2 ust. 1 lit. f) i 78/660, art. 47)

1. Skarga o odszkodowanie oparta na art. 288 akapit drugi WE stanowi autonomiczny środek zaskarżenia, któremu w ramach systemu środków zaskarżenia przypada szczególna funkcja; wniesienie skargi poddane jest wymogom związanym z jej szczególnym celem. Skarga ta różni się od skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ jej celem nie jest usunięcie z obrotu prawnego określonego przepisu, lecz naprawienie szkody wyrządzonej przez instytucję Wspólnoty. Zatem zasada autonomiczności skargi o odszkodowanie znajduje uzasadnienie w tym, że od skargi o stwierdzenie nieważności odróżnia ją jej cel. W konsekwencji skargę o odszkodowanie należy uznać za niedopuszczalną, gdy w rzeczywistości jej celem jest usunięcie z obrotu prawnego aktu, który stał się ostateczny, a gdyby została uwzględniona, skutkowałaby ona unicestwieniem jego skutków prawnych. Ma to miejsce w szczególności w wypadku, gdy skarga o odszkodowanie dotyczy zapłaty kwoty odpowiadającej kosztom poniesionym przez skarżącego w ramach wykonania aktu, który stał się ostateczny.
2. Zgodnie z art. 234 akapit trzeci WE w przypadku gdy pytanie dotyczące wykładni prawa wspólnotowego powstanie przed sądem, od którego orzeczenie nie przysługuje zgodnie z prawem krajowym środek zaskarżenia, sąd ten jest co do zasady zobowiązany do przedłożenia Trybunałowi pytania prejudycjalnego. Jednakże jeżeli stosowanie prawa wspólnotowego jest na tyle oczywiste, że nie występują jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości, sąd ten może, w ramach przysługującej mu swobody oceny, podjąć decyzję o powstrzymaniu się od kierowania do Trybunału pytania w przedmiocie wykładni prawa wspólnotowego, które zostało podniesione w postępowaniu przed tym sądem.

Przed wszystkim sąd ten nie jest zobowiązany do przychylania się do wszystkich wniosków o skierowanie do Trybunału pytań w przedmiocie ważności aktu wspólnotowego, które zostały przed nim podniesione.

W istocie twierdzenie strony, że spór dotyczy ważności prawa wspólnotowego, nie jest wystarczające, aby dany sąd krajowy był zobowiązany uznać, iż pytanie takie zostało podniesione w rozumieniu art. 234 WE. W szczególności sąd ten może stwier-

(por. pkt 27, 28)

dzić, że ważność zaskarżonego aktu wspólnotowego nie wzbudza wątpliwości i że nie ma potrzeby zasięgnięcia opinii Trybunału w tym zakresie. Sąd krajowy może badać ważność aktu wspólnotowego, a jeśli nie uzna zgłaszanych przez strony zarzutów dotyczących jego nieważności za uzasadnione, może on te zarzuty oddalić, stwierdzając, że dany akt jest w pełni ważny. Postępując w ten sposób, sąd ten nie podważa bowiem istnienia aktu wspólnotowego.

(por. pkt 36, 37)

3. Przyjęcie art. 2 ust. 1 lit. f) pierwszej dyrektywy 68/151 w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi traktatu w celu uzyskania ich równoważ-

ności w całej Wspólnocie dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich, oraz art. 47 dyrektywy 78/660 w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, które to przepisy przewidują obowiązkowe ogłaszanie rocznych sprawozdań finansowych, nie stanowi zatem błędnego działania mogącego powodować powstanie odpowiedzialności Wspólnoty. W istocie ewentualna niezgodność z prawem dyrektywy koordynującej przepisy prawne nie jest sama w sobie wystarczająca, aby powstała odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty. Odpowiedzialność ta powstaje jedynie wtedy, gdy nastąpi wystarczająco istotne naruszenie przepisu prawa, którego istotę stanowi przyznanie praw jednostkom.

(por. pkt 52)